

Nové dobrodružstvá
jedného z najobľúbenejších knižných párov

Stratená Biela kniha

CASSANDRA CLARE
a WESLEY CHU

NAJSTARŠIE KLIATBY DRUHÁ KNIHA

Tieňolovecká sága

Stratená
Biela kniha

CASSANDRA CLARE

je autorka týchto kníh:

TAJOMNÁ TEMNOTA

POLNOČNÁ DÁMA

PÁN TIEŇOV

KRÁLOVNÁ VETRA A TMY

NÁSTROJE SMRTELNÍKOV

MESTO KOSTÍ

MESTO POPOLA

MESTO SKLA

MESTO PADLÝCH ANJELOV

MESTO STRATENÝCH DUŠÍ

MESTO NEBESKÉHO OHŇA

PEKELNÉ STROJE

MECHANICKÝ ANJEL

MECHANICKÝ PRINC

MECHANICKÁ PRINCEZNÁ

NAJSTARŠIE KLIATBY

ČERVENÉ ZVITKY MÁGIE

STRATENÁ BIELA KNIHA

POSLEDNÁ HODINA

ZLATÉ PUTO

KÓDEX TIEŇOLOVCOV

MAGNUS BANE

Zápisky veľkobosoráka

SIMON LEWIS

Príbehy z tieňoloveckej akadémie

NAJSTARŠIE KLIATBY

Druhá kniha

Stratená Biela kniha

CASSANDRA CLARE

a WESLEY CHU

sloart

Copyright © 2020 by Cassandra Clare, LLC
Jacket design by Nicholas Sciacca
Jacket illustration copyright © 2020 by Cliff Nielsen
Translation © Diana Ghaniová 2021
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2021

ISBN 978-80-556-5135-4

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

Cassandra Clare – The Eldest Curses Series,

Book 2: The Lost Book of White,

ktorý vyšiel vo vydavateľstve

Margaret K. McElderry Books, An imprint of Simon & Schuster

Children's Publishing Division, New York 2020,

preložila Diana Ghaniová.

Zodpovedná redaktorka Martina Urbanová

Editorka Dana Brežňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2021.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovar.sk

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným odporučením pre konečných predajcov.

Pre Stevea
C. C.

Venujem Paule, Hunterovi a Riverovi
Venujem rodine
W. Ch.

*Anjelov však, ktorí si nezachovali svoju pôvodnú hodnosť,
ale opustili svoj vlastný príbytok, drží v temnote
vo večných putách pre súd veľkého dňa.*

Júdov list 1:6

Prológ

Idris, 2007

Ešte nesvitalo, keď Magnus Bane pricválal na čistinu, mysliac na smrť. V týchto dňoch chodieval do Idrisu len zriedka (z toľkých Tieňolovcov pohromade býval nervózny), no musel uznať, že Anjel vybral pre nefilský domov pekné miesto. Horský vzduch bol čerstvý, chladný a čistý. Na úbočiach údolia šumeli koruny borovíc. Idris vedel byť občas naozaj ponurý, gotický, s atmosférou neblahej predtuchy vznášajúcej sa v povetrí, ale táto časť vyzerala trochu ako z nemeckej rozprávky. Možno práve preto si tu jeho priateľ Ragnor Fell napriek všetkým tým Tieňolovcom postavil dom.

Ragnor nebol ktovieako prívetivý človek, no aj tak si z nejakého nevysvetliteľného dôvodu postavil prívetivý dom. Bola to nízka kamenná chalupa so strmou sedlovou strechou pokrytou slamou. Magnus veľmi dobre vedel, že Ragnor teleportoval slamenú pokrývku priamo z krčmy v Severnom Yorkshire, čím miestnych hostí poriadne vyviedol z miery.

Keď na koni klusal do údolia, cítil, že jeho súčasné starosti sa rozplývajú. Nad údolím bolo všetko príšerné. Valentine Mor-

genstern usilovne pracoval na rozpútaní vojny, po ktorej tak túžil, a Magnus bol do všetkého namočený oveľa viac, ako by si želal. Išlo však aj o toho chlapca s neopísateľne modrými očami.

Teraz však strávi aspoň trochu času iba s Ragnorom, tak ako veľa ráz predtým. A potom si nejako poradí so svetom a s jeho problémami, ktoré čoskoro dorazia v podobe Clary Fairchildovej.

Koňa nechal za domom a zaprel sa do vchodových dverí. Boli odomknuté a po jeho ľahkom dotyku sa otvorili. Magnus očakával, že si jeho priateľ bude užívať šálku čaju alebo čítať nejaký objemný zväzok. Namiesto toho však Ragnor obracal vlastnú obývačku hore nohami. V záchvate nepričetnosti práve držal nad hlavou drevenú stoličku.

„Ragnor?“ ozval sa Magnus a jeho priateľ namiesto odpovede šmaril stoličku o kamennú stenu, kde sa roztrieštila na kúsky. „Idem nevhod?“

Zdalo sa, že až vtedy si ho Ragnor konečne všimol. Zdvihol ukazovák, akoby mu chcel povedať, nech chvíľu počká, a ráznym krokom vykročil k dubovému bielizníku na opačnej strane miestnosti. Potom začal jednu po druhej vyťahovať všetky zásuvky a ich obsah s hlučným rinčaním kovu a porcelánu sypal na zem. Napokon sa vystrel, narovnal plecia a obrátil sa k Magnusovi.

„Máš šialený pohľad, Ragnor,“ poznamenal opatrne Magnus.

Bol zvyknutý, že Ragnor sa správa ako džentlmen. Chodieval elegantne oblečený, zelená pokožka mu zdravo žiarila a biele rohy na čele sa leskli. Muž, ktorý stál pred ním, by vyzeral hrozne, nech by to bol ktokoľvek, no keďže to bol práve Ragnor, bolo to ešte horšie. Zdal sa stratený. Pohľadom šibal po miestnosti, akoby sa snažil odhaliť niekoho, kto sa tam

skrýva. „Poznáš výraz *sub specie aeternitatis*?“ zvolal silným jasným hlasom bez akýchkoľvek úvodných fráz.

Magnus si nebol istý, čo od priateľa vlastne čakal, ale toto rozhodne nie. „Niečo ako ‚veci, ako v skutočnosti sú‘? Pravdaže, nie je to doslovný preklad.“ Celý tento rozhovor bol úplne mimo.

„Áno,“ prisvedčil Ragnor. „Áno. Znamená to... Z pohľadu, ktorý je naozaj pravdivý, naozaj skutočne pravdivý. Nie ilúzie, ktoré vidíme a predstierame, že sú skutočné, ale ozajstné veci zbavené všetkých ilúzií. Spinoza.“ Po chvíli zamyslene dodal: „Ten chlap si vedel vypiť. Bol to však veľmi šikovný brúsič šošoviek.“

„Vôbec netuším, o čom hovoríš,“ vyhlásil Magnus.

Ragnor sa strhol a na okamih pozrel Magnusovi rovno do očí. „Sú to *démoni*,“ pokračoval, ani nežmurkol. „Je to *zlo*. Je to čistý chaos, bublajúci kotol zlovoľných úmyslov.“

Magnus si vzdychol. Jeho priateľ podľahol depresii. Bosorákom sa to občas stávalo. Keď ich život svojou dĺžkou výrazne prekonal životy obyčajných, absurdnosť vesmíru im odrazu pripadala viac, no zároveň aj menej zábavná. Pre Ragnora to bola nebezpečná cesta. „Niektoré veci sú však aj pekné, nemám pravdu?“ Snažil sa rozpamätať, čo má Ragnor rád. „Východ slnka nad Fudžisanom? Flaša dobrého tokajského vína? To miesto v Haagu, kam sme chodievali na kávu? Servírovali ju v maličkých náprstkoch a my sme cítili, ako nám vypaľuje cestu až do žalúdka.“ Zamyslel sa ešte tuhšie. „To, ako hlúpo vyzerá albatros, keď pristáva na vode?“

Ragnor konečne zažmurkal a zvolal sa do károvaného kresla za ním. „Nemám depresiu, Magnus.“

„Isteže,“ zahundral Magnus. „Čistý existenciálny nihilizmus, to je celý Ragnor.“

„Dobehlo ma to, Magnus. Všetko. Teraz po mne ide ten veľký. Najväčší zo všetkých. Teda druhý najväčší.“

„Aj ten je dosť veľký,“ prisvedčil Magnus. „Ide o Valentina? Lebo...“

„Valentine!“ vyštekol Ragnor. „Idiotské tieňolovecké záležitosti, na ktoré nemám trpezlivosť. Načasovanie je však dobré. Na to, aby som zmizol. Všetko zlé, čo sa teraz v Idrise deje, sa bude spájať s tou záležitosťou okolo Nástrojov smrti. Nie je dôvod, aby to niekto spochybňoval.“

Magnus toho začínal mať plné zuby. „Povieš mi už konečne, o čo tu ide? Žiadal si ma predsa, aby som prišiel. Vraj je to nesmierne naliehavé. Môžeme si dať šálku čaju, alebo si už rozmlátil aj kanvicu?“

Ragnor sa k nemu naklonil. „Budem predstierať svoju smrť, Magnus.“

Zachechtal sa, potom sa odvrátil a vošiel do ďalších dverí, zrejme aby to tam tiež trochu poprehadzoval. Magnus ho váhavo nasledoval.

„Kristepane, prečo?“ zvolal za jeho vzdalujúcim sa chrbtom.

„V tejto chvíli ešte neviem prečo,“ zakričal Ragnor cez plece, „ale zopár z nich sa vracia. Vieš, nedajú sa zabiť, môžeš ich len na nejaký čas poslať preč, ale potom sa vrátia. Ó, áno, veruže sa vrátia.“

Magnus začínal mať dojem, že Ragnor už načisto prišiel o rozum. „Kto?“

Ragnor sa odrazu zjavil rovno vedľa neho. Vyzeralo to, akoby sa vynoril zo skrine, no Magnus si uvedomil, že je to v skutočnosti chodba. „On sa pýta ‚kto‘,“ zopakoval sarkasticky Ragnor a na okamih znel ako zvyčajne. „O kom sa asi tak zhovárame? O démonoch! O Veľdémonoch! To je názov!“

Prečo sme im dovolili, aby sa pomenovali sami? Nie sú až takí veľkí.“

„Ty si pil?“ opýtal sa Magnus.

„Celý svoj život,“ odvetil. „Poviem ti jedno meno. A ty mi povieš, či niečo znamená.“

„Počúvam.“

„Asmodeus.“

„Môj drahý otec,“ povedal Magnus.

„Belfegor.“

„Poďobaný chlapík,“ utrúsil. „Kam tým smerujeme? Ide po tebe jeden z nich?“

„Lilith.“

Magnus sa prudko nadýchol cez zaťaté zuby. Ak bola Ragnorovi na stope Lilith, mal ozajstný problém. „Matka démonov. Samaelova milenka.“

„Správne.“ Ragnorovi sa zablysko v očiach. „Nie ona. On.“

„Samael?“ Magnus sa krátko zasmial. „V žiadnom prípade.“

„Áno,“ nástojil Ragnor s takou rozhodnosťou v hlase, až si Magnus s hrôzou uvedomil, že nežartuje.

„Môžem si niekam sadnúť?“ požiadal ho.

Útočisko našli v troskách Ragnorovej spálne. Podarilo sa mu rozseknúť celý rám postele na dva kusy, čo bol naozaj pôsobivý trik. Magnus sedel na stole, ktorý zostal akýmsi zázrakom nedotknutý. Ragnor sa prechádzal sem a tam po izbe.

„Všetci vedia, že Samael je mŕtvy,“ vyhlásil Magnus. „Urobil niečo, po čom začali démoni prenikať do nášho sveta, a potom ho zabili. Povráva sa, že to spravil Taxiarch...“

„Dobre vieš, že Samaela v skutočnosti nemohli zabiť,“ prerušil ho netrpezlivo Ragnor. „Aj oveľa menší démoni ako

on sa časom vráti. S ním to bolo vždy rovnako. A teraz je späť.“

„Dobre,“ uvažoval Magnus. „Nechápem však, čo to má spoločné s tebou. Teda v nejakom inom zmysle ako s nami všetkými. Nie, prosím, nehádz už žiadny nábytok, kým mi to nevysvetlíš.“

Ragnor spustil ruky a stojaca lampa, ktorá spravila lenivé salto smerom k stropu, s rinčaním dopadla na zem. „Hľadám. Nevieť prečo, ale niečo tuším.“

„Počkaj,“ zastavil ho Magnus a konečne mu to začínalo dochádzať. „Ak je Samael späť, prečo ešte nerozpútal peklo?“

„Ešte nie je celkom späť. Nemôže stráviť veľa času v našom svete, a tak sa ešte vždy vznáša niekde v prázdnote. Podľa mňa chce, aby som preňho našiel ríšu.“

Magnus zdvihol obočie. „Ríšu?“

Ragnor prikývol. „Démorskú ríšu. Jednu z iných dimenzií v zhluku mydlových bublín, ktoré tvoria našu realitu. Spôčiatku bude veľmi slabý. Bude potrebovať energiu, aby získal späť svoju silu a magické schopnosti. Ak nájde ríšu, ktorú by mohol vyhlásiť za svoju, môže ju pretvoriť na dynamo vlastnej energie. A ja, Ragnor Fell, som najväčší svetový odborník na dimenzionálnu mágiu.“

„Aj najskromnejší. Prečo si nemôže nájsť ríšu sám?“

„Ach, zrejme to napokon aj urobí. Pravdepodobne ju celý čas hľadá. Čas démonov však neplynie rovnako ako čas ľudí. Dokonca ani ako čas bosorákov. Môže trvať ešte stovky rokov, kým sa vráti. Alebo môže prísť zajtra.“ Odkráča. Odpadkový kôš v kúte sa pomaly prevrátil a vysypal svoj obsah na nerovnú drevenú podlahu.

„Takže budeš predstierať vlastnú smrť. Nie je to trocha... unáhlené?“

„Rozumieš vôbec,“ zreval Ragnor, „čo by znamenal Samael v plnej sile? Keby sa vrátil k Lilith a spojili by svoju moc? Bola by to vojna, Magnus. Vojna proti celému svetu. Absolútna skaza. Už žiadne fľaše tokajského! Žiadne albatrosy!“

„A čo ostatné morské vtáky?“

Ragnor si s povzdychom prisadol k Magnusovi. „Musím sa skryť. Samael si musí myslieť, že som odišiel tam, kde sa so mnou už nikdy nikto nespojí. Ragnor Fell, odborník na dimenzionálnu mágiu, musí navždy zmiznúť.“

Magnus to chvíľu spracovával. Vstal a vyšiel zo spálne, aby zhodnotil spúšť, ktorú Ragnor napáchal vo svojej obývačke. Tento dom mal rád. Viac ako sto rokov bol preňho druhým domovom. Ragnor bol jeho priateľom a mentorom ešte oveľa dlhšie. Cítil smútok a hnev. „Ako ťa nájdem?“ opýtal sa, ani sa neobzrel.

„Ja nájdem teba,“ odvetil Ragnor, „v akejkolvek podobe, ktorú si osvojím. Spoznáš ma.“

„Mohli by sme si dohodnúť heslo,“ navrhol Magnus.

„Naše heslo bude také,“ vyhlásil Ragnor, „že ti rozpoviem príbeh o prvej noci, počas ktorej si ty, Magnus Bane, pil slivkovú pálenku, ktorej vo východnej Európe hovoria *slivovica*. Tuším si v ten večer spieval pieseň, ktorú si sám zložil.“

„Možno nebude treba žiadne heslo,“ utrúsil Magnus. „Možno postací, ak žmurkneš alebo čo.“

Ragnor pokrčil plecami. „Nemalo by trvať dlho, kým získam novú totožnosť. V každom prípade, ak už nemáš nič...“

„Vlastne mám,“ skočil mu do reči Magnus. Obrátil sa a uvidel, že Ragnor vstal zo stola a vybral sa za ním do obývačky. „Potrebujem Bielu knihu,“ predniesol tichým hlasom.

Ragnor sa zachechtal a potom vybuchol srdečným smiechom a plesol Magnusa po chrbte. „Magnus Bane,“ zatiahol,

„ktorý ma bude zaťahovať do dolnosvetských intríg, až kým naoko nevypustím dušu. Ale na čo, *na* čo by ti mohla byť Biela kniha?“

Magnus sa k nemu obrátil. „Potrebujem prebudiť Jocelyn Fairchildovú.“

Ragnor sa znova zasmial. „Úžasné. Úžasné! Takže nejde len o to, že by sa ti zišla Biela kniha. Potrebuješ ju nájsť skôr ako Valentine Morgenstern. Moje priateľstvo s tebou bolo odjakživa pestrou zmesou hrozných príhod, Magnus. Myslím, že mi to bude chýbať.“ Uškrnul sa. „Je vo Waylandovskom sídle. V knižnici, ukrytá v inej knihe.“

„Je ukrytá vo *Valentinovom starom dome*?“

Ragnor sa usmial ešte širšie. „Dala ju tam Jocelyn. Do kuchárskej knihy. *Jednoduché recepty pre ženy v domácnosti*, tak sa tuším volá. Pozoruhodná žena. Príšerná voľba manžela. No nič, ja idem.“ Vybral sa k dverám.

„Počkaj.“ Magnus vykročil za ním a potkol sa o niečo, z čoho sa vyklula mosadzná soška opice. „Jocelynina dcéra je na ceste sem, aby sa ňa opýtala na tú knihu.“

Ragnor zdvihol obočie. „Nuž, už jej nepomôžem. Som mŕtvy. Musíš jej tú informáciu odovzdať sám.“ Obrátil sa na odchod.

„Počkaj,“ zastavil ho opäť Magnus. „Ako... ehm... ako si zomrel?“

„Prirodzene, zabili ma Valentinovi prisluhovači,“ zareagoval Ragnor. „Preto toto všetko.“

„Ako inak,“ zahundral Magnus.

„Aj oni hľadali Bielu knihu. Došlo k potýčke a zabili ma.“ Ragnor sa tváril netrzeplivo. „To za teba musím urobiť naozaj všetko? Ukáž.“ Ráznym krokom prešiel popri Magnusovi, ľavým ukazovákom ukázal na zadnú stenu a začal pí-

sať ohnivým písmom *abyssal*. „Napíšem ti to na stenu, aby si nezabudol.“

„Naozaj? *Abysal*?“

„*Zabili... ma... Valentinovi... prisluhovači... lebo...*“ Prestal písať a pozrel na Magnusa. „Nikdy si si necibril *abyssal*, Magnus. Bude to pre teba dobré cvičenie.“ Obrátil sa naspäť k stene a pokračoval v písaní. „*Teraz... som... mŕtvy... ach... nie*. Tak. To by si mohol zvládnuť.“

„Počkaj,“ zopakoval do tretice Magnus, hoci už nemal žiadne ďalšie otázky. Náhodne vzal do ruky sklený pohár, ktorý ležal prevrátený na kozubovej rímse. „Nevezmeš si so sebou svoje...“ zažmúril na štítok a so zdvihnutým obočím pozrel na Ragnora, „leštidlo na rohy?“

„Moje rohy to musia zvládnuť aj bez leštidla,“ odvetil priateľ. „Uhni z cesty, predstieram svoju smrť.“

„Netušil som, že si musíš leštiť rohy.“

„Musíš. Alebo by si aspoň mal. Ak máš rohy. Ak nechceš, aby vyzerali špinavo a neudržiavane. Odchádzam, Magnus.“

Napokon sa Magnus prestal ovládať. „Musíš?“ zatiahol hlasom, ktorý aj jemu samému znel ako precitlivené dieťa. „Veď je to šialenstvo, Ragnor. Nemusíš *zomrieť*, aby si sa ochránil. Môžeme sa porozprávať so Špirálovým labyrintom. Nemusíš to riešiť sám. Máš priateľov! Mocných priateľov! Napríklad mňa!“

Ragnor naňho dlho mlčky hľadel. Napokon podišiel k nemu a so všetkou vážnosťou ho objal. Magnus si uvedomil, že to bolo ich piate alebo šieste objatie počas niekoľko stoviek rokov trvajúceho priateľstva. Ragnor nebol zaťažovaný na dotyky.

„Je to môj problém a ja si s ním nejako poradím,“ vyhlásil. „Velí mi tak moja dôstojnosť.“

„Chcel som len povedať,“ nedal sa Magnus, „že *nemusíš*.“

Ragnor odstúpil a smutne naňho pozrel. „Práveže musím.“ Obrátil sa na odchod.

Magnus sa zadíval na ohnivé slová na stene, ktoré pomaly mizli. „Neviem, prečo z toho robím takú vedu,“ utrúsil. „Ty predsa miluješ dramatické gestá. Uvidíme, či ti tá predstieraná smrť vydrží aspoň týždeň, kým sa nezačneš nudiť a nezjavíš sa v mojom byte s nejakou stolovou hrou.“

Ragnor sa zasmial a bez slova zmizol.

Magnus tam dlho stál a hľadel na prázdne miesto, ktoré po ňom zostalo. Jeho bývalý mentor si nevzal žiadne kufre, šaty ani zubnú kefku. Jednoducho zmizol zo sveta.

Vchodové dvere boli dokorán, tak ako ich Ragnor nechal. Vyzeralo to tak lepšie vzhľadom na scénu, ktorú narafičil, ale Magnusovi pripadali ako otvorená rana, a tak ich po chvíľke opatrne zavrel.

V troskách Ragnorovej kuchyne našiel obrovskú hlinenú fajku a v pozostatkoch kúpeľne nádobku so vzácnymi sušenými listami idriského pôvodu, ktoré Tieňolovci fajčievali pred stovkami rokov, keď bol Magnus ešte dieťa. Za Ragnora a za staré časy fajku zapálil a zamyslene pobafkával.

Cez okno sledoval klusajúce kone Clary Fairchildovej a Sebastiana Verlaca, ktorí schádzali na čistinu, aby sa s ním stretli.

PRVÁ ČASŤ

New York

† † †